

Antwoord op het Consultatiedocument Wet ongewenste zeggenschap telecommunicatie

Eurofiber heeft met belangstelling kennis genomen van de het Consultatiedocument Wet ongewenste zeggenschap telecommunicatie (het consultatiedocument), dat op 16 februari 2017 werd gepubliceerd en maakt graag gebruik van de gelegenheid hierop te reageren.

De Eurofiber Holding is een groep van aanbieders van openbare telecommunicatienetwerken, openbare telecommunicatiediensten en datacenters en is vooral in de Benelux actief. Daardoor valt Eurofiber in elk geval deels onder de werking van het voorgestelde wetsvoorstel. Aandeelhouder van Eurofiber is Antin Infrastructure Partners, een Frans-Britse investeringsmaatschappij die investeert in infrastructuur in brede zin.

De telecommunicatiemarkt in Nederland heeft in algemene zin een sterk internationaal karakter. De telecommunicatie-aanbieders in Nederland die aan de voorgestelde randvoorwaarden voldoen zijn nu al deels of geheel in handen van investeerders van buiten Nederland. Ook Eurofiber is volledig in handen van buitenlandse investeerders.

Eurofiber is tegen het invoeren van wetgeving waarmee de overheid de mogelijkheid krijgt zich te mengen in investeringstransacties waar buitenlandse (potentiële) investeerders in Nederland zijn betrokken wanneer dergelijke interventies niet objectief en onbetwistbaar te rechtvaardigen zijn. Aan die eis voldoet het hier geconsulteerde voorstel voor wetgeving niet.

Het thans voorliggende wetsvoorstel bevat een aantal artikelen waarvan de toepassing niet objectief en onbetwistbaar te rechtvaardigen is en waar willekeur in de toepassing zou kunnen leiden tot bureaucratie, onduidelijkheid en een negatief investeringsklimaat, hetgeen niet in het belang is van de Nederlandse telecommunicatie-industrie.

Op deze artikelen al in het hiernavolgende verder worden ingegaan.

Artikel 14a.4 van de voorgestelde wet leidt met name potentieel tot willekeur, omdat de genoemde criteria in onderdelen a tot en met g van dat artikel in algemene zin te vaag zijn om concrete toepassing te vinden, niet uitputtend zijn en nadere invulling behoeven. De genoemde criteria zouden bijvoorbeeld op basis van vooroordelen of willekeur tot maatregelen kunnen leiden omdat er nauwelijks heldere, objectief meetbare en onbetwiste invulling aan wordt gegeven. Het niet hebben van een goede staat van dienst of het niet beschikbaar zijn van voldoende informatie over de beoogde verkrijger bijvoorbeeld leent zich voor subjectieve invulling. De praktische toetsing van dit soort bepalingen is onmogelijk zonder tussenkomst van de rechtelijke macht om invulling te geven aan wat deze begrippen precies betekenen. Toepassing leidt dus tot onnodige bureaucratie. Bovendien verwijst onderdeel h van het artikel naar een algemene maatregel van bestuur die kan worden vastgesteld en waarmee zonder directe invloed van de Tweede Kamer criteria kunnen worden opgenomen die wellicht nog meer willekeur met zich meebrengen.

Wanneer in algemene zin een investering niet plaats kan vinden zonder instemming vooraf van de overheid wordt het economisch verkeer belemmerd. Dat is schadelijk voor een open economie als de Nederlandse. De overheid hoort in beginsel op geen enkele manier deel te nemen aan het handelsverkeer in de particuliere sector anders dan bijvoorbeeld vanuit haar positie als handhaver van wet- en regelgeving of vanuit haar rol als vervuller van publieke taken.

Artikel 14a.5 schrijft voor dat de telecomaandbieder zelf in opdracht van de minister een onderzoeksplicht heeft naar de identiteit van een houder van zeggenschap en de banden die deze

heeft met derden. Eurofiber vraagt zich in dit kader af op welke manier aan de onderzoeksplicht vorm moet worden gegeven, mede gelet op het feit dat de telecomaandbieder zelf niet altijd invloed kan uitoefenen op de beoogde aandeelhouder om aan deze informatieplicht te voldoen. Het zou beter zijn indien de aandeelhouder en/of de beoogde aandeelhouder een algemene meldingsplicht heeft op basis waarvan de overheid zelf dan kan besluiten of er nader onderzoek nodig is. Als er al een generieke meldingsplicht zou worden opgelegd, zou deze verplichting generiek moeten gelden bij overnames in door de overheid aangewezen vitale sectoren, niet enkel in de telecommunicatie sector.

Artikel 14a.10 beschrijft een gedwongen verkoop achteraf. Eurofiber vraagt zich af hoe een gedwongen verkoop of het afstand doen van zeggenschap ongedaan moet worden wanneer de criteria die gesteld worden niet duidelijk genoeg zijn. Daarbij geldt tevens dat een onderneming die eigendom is van een investeringsbedrijf dat door het Ministerie als een bedreiging wordt gezien niet altijd in staat zal zijn de eigenaar uit te kopen zoals de bedoeling lijkt te zijn. Daartoe moet dwang worden uitgeoefend, die enkel de overheid kan toepassen bij gebrek aan andere instrumenten om hetzelfde resultaat te bereiken. Op welke manier dit dwangmiddel vorm moet krijgen is niet heel erg duidelijk, hetgeen bijdraagt aan de investeringsonzekerheid en de continuïteit van ondernemen in de telecommunicatiesector ondermijnt.

Indien gewenst is Eurofiber graag bereid haar visie terzake nader inhoudelijk toe te lichten.